

A Tíz apró lélegzet előzménye

in her WAKE

s o d r á s

Ha tetszett
a *Tíz apró lélegzet*,
akkor egyszerűen
muszáj elolvasnod
Cole/Trent történetét.
—tracey fifer, amazon

fine
selection

K . A . T U C K E R

K . A . T U C K E R

in her
WAKE

s o d r á s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Liának és Sadie-nek

Kívánom, hogy ez sose legyen a ti történetetek

*Tönkretettem az életét, aztán magával rántott a mélybe.
És mostanra rádöbbsentem, hogy pontosan ezt szánta nekem a sors.*

ELSŐ FEJEZET

2008. április 26.

– Még egy kör, aztán húzunk haza.

– Most ugye csak szívatsz? – Derek mély hangja tisztán áthallatszik a house zene ütemes dübögésén. Odaad egy üres sörösüveget egy mellettünk elhaladó havernak, amiért cserébe elvesz tőle két telet, aztán az egyiket odalöki nekem. – Mégis mennyi az idő...? – Lepillant az órájára. – Még csak *éjfél!* És egy órába telt, amíg ideértünk!

Lecsavarom a kupakot és nagyot húzok a sörből – a friss ital úgy hat rám, mint valami jéghideg frissítő egy forró nyári napon. Bár Michiganben április van, és alig kúszik fagypont fölé a hőmérséklet, idebent fullasztó a hőség.

– Mondtam, hogy ma nem akarok sokáig maradni. Holnap reggel első dolgom lesz nekiesni a tankönyveimnek, vagy nekem löttek. – Négy vizsga három nap alatt. Nekem így is, úgy is löttek. Talán ezért csúsznak ma este olyan baromi gyorsan a sörök. Annyi szent, hogy jóval ellazultabb vagyok, mint amikor megérkeztünk.

– Holnap reggelre otthon leszel. De addig is... – Körbepillant az unokatestvére nappalijában, ami tömve van egyetemistákkal és

helybéliekkel, majd a tekintete megakad két szőke csajon, akik ránézésre még gimisnek tűnnek.

– Ha nem indulunk el hamarosan, akkor teljesen el fogok ázni, és ezt te is tudod. – Nem meglepő, hogy Derek szorongatja a tökömet, hogy maradjunk. Nem az a fajta, aki egyetlen bulit is kihagyna. Általában úgy kell elrángatnunk a sörshordótól. De én csak abba mentem bele, hogy megnézzük a hokimeccset – ha már egyszer a Red Wings bekerült a bajnoki döntőbe –, amiből aztán valahogy ez lett. Ha nem ez lenne az utolsó péntek estém Michigan-ben, akkor alapból nemet mondtam volna. – Neked nincsenek vizsgáid, amin parázhatnál?

Derek megrántja a vállát, nagyot kortyol a söréből, aztán tekintete megpihen a barna hajú lányon, aki az apró helyre beékelődve ül mellettem, a kanapén. Azt hiszem, azt mondta, Michelle-nek hívják. Csinos és aranyos, és már épp elégszer megbökte a combomat az övével ahhoz, hogy tudjam, bejövök neki. De, bár már hat hete, hogy Madison meglátogatott és majd’ meghalok, hogy dughassak, nem fogom megcsalni a barátnőmet. Főleg nem egy egyéjszakás kaland kedvéért.

Figyelemre sem méltatom Derek bugyuta félmosolyát.

– Hol van Sasha?

Balra bök a fejével. Követem a tekintetét, míg meg nem látom a barátunkat, aki szemtől szembe áll egy nagydarab, kék Wolverines-csapatpólót viselő sráccal, akivel idegesen, hadarva vitatkozik valamiről. Ha tippelnem kéne, azt mondanám, kis „bájcsevejük” a körül a bajnoki meccs körül forog, amit a másik michigani egyetem csapat ellen játszottunk – és nyertünk meg – három hónappal ez előtt, és a dolgok kezdenek kicsit elfajulni. A helyzetem egy cseppet sem segít, hogy Sasha a „A spártaiak ászok, a rozsomákok gázok”

feliratú pólóját vette fel, tudva, hogy a Michigani Állami Egyetem felségterületére tartunk.

– Remek – motyogom, ahogy nagy nehezen feltápáskodom a kanapéról és felállok teljes, százkilencven centis valómban. A szoba meginog, én pedig kicsit megbotlok és belerúgok a padlón sorakozó üres üvegekbe.

Az utóbbi négy órában jóval többet ittam, mint azt eredetileg terveztem.

Francba.

Én vagyok a kijelölt sofőr.

Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy egy ideig még itt ragadunk. És valószínűleg éppen most basztam el a vizsgáimat.

Odalépek Sashához, a vállára teszem a kezemet, és jól megragadom, arra az esetre, ha hátra kéne rántanom. Sasha nem éppen apró gyerek, csak úgy három centivel alacsonyabb nálam, és, hála az intenzív szezonközi edzéstervének, éppen olyan izmos, mint én. Ki tud állni magáért. Én már csak tudom; már hátulgombolós korunkban is egymással birkóztunk.

– Minden rendben, haver? – Tekintetemet az előtte álló, barnás bőrű, összenőtt szemöldökű, latin srácra szegezem, aki fenyegető, mogorva tekintettel vizslat minket. Nem ismerős a képe a pályáról. Ugyanakkor ott mindenki sisakot visel, én meg nem pazarlom arra az időmet, hogy bármire is figyeljek annak a játékosnak a számán kívül, akit ki kell iktatnom.

Sasha beletúr bozontos, barna hajába – majdnem ugyanolyan a színe, mint az enyémenek –, de nem válaszol nekem, csak nézi a másik srácot. Láttam már ilyen állapotban, és tudom, hogy az ilyen helyzetek szinte kivétel nélkül bunyóval végződnek.

– Sash? Jövő héten kezdődnek a vizsgák – emlékeztetem. Éppen elég nehezek lesznek bedagadt szem és felrepedt száj nélkül is. Ráadásul én még csak nem is bonyolódhatok verekedésbe a gyógyulófélben lévő vállammal.

– Ja – feleli Sasha vontatottan, majd önelégülten elvigyorodik. – Minden okés. Csak adtam pár hasznos tippet. Tudod, csak az alapokról. Mint például, hogyan dobja oda az ember a kibaszott labdát az elkapójának.

Kettejük közé lépek, pont abban a pillanatban, amikor a másik srác Sasha felé hajol.

Szerencsére Derek unokatestvére, Rich – aki maga is egy elég nagydarab srác – pont ekkor lép elő a konyhából.

– Ezt odakinn intéztétek el! Nem akarom, hogy szétbarmoljátok a házat.

Sasha a megadás jeléül tenyérrel előre felemeli a kezét.

– Semmi ok a kivonulásra. Minden oké. – Játékosan belecsap Rich kezébe, majd elvezet engem onnan. Ám előtte azért még odakacsint a válla fölött az egyszemöldökűnek.

A fejemet ingatom, de közben azért kuncogok.

– Hogy te mekkora egy faszfej vagy! Ezt ugye tudod? – Ha az ember tizennyolc éven keresztül él a haverja szomszédságában, megosztozik vele a hokikorongokon, a vérző orrokon és a titkokon, hogy melyik lánnyal meddig jutott el a suliban, akkor mindenféle következmény nélkül mondhat ilyeneket.

Bár genetikailag semmi közünk egymáshoz, Sasha olyan, mint-ha a fivérem lenne.

Az önelégült vigyor nem hervadt le az arcáról.

– Hát persze. És talán az lenne a legjobb, ha kibaszottul gyorsan lelépnénk innen, mert eléggé felhúztam azt a seggfejet. Tuti,

hogy mindjárt nekem esik. Még *én* is felképném magamat a helyében.

– Bocsi, haver! Egyelőre itt ragadtunk. Kicsit túl sok sört vedeltem. – Ez szívás. Nem akarok mást, csak hazajutni. Talán Rich ismer egy józan csajt, akinél Sash bepróbálkozhat. Talán...

– Majd én vezetek – ajánlja fel Sasha.

– Komolyan? Jól vagy?

Így *minden* annyival egyszerűbb lenne.

– Ja. Már egy órája csak vizet döntök magamba. Én is parázok a vizsgáktól.

Megkönnyebbülten bólintok.

– Gyerünk! – Fejével az ajtó felé bök, és már nyúl is a kilincsért.
– Nyomás!

– Rendben. – Kihúszom a Suburbanom kulcsait a farmerom zsebéből. Valójában az apám kocsija. A tavaszi szünetben autót cseréltünk, hogy beférjenek a holmijaim, amikor hazamegyek a nyári szünetre.

Odadobom a kulcsokat Sashának.

Utánuk kell kapnia, hogy ne essenek a földre, majd tesz egy pár gyors lépést, hogy visszanyerje az egyensúlyát, mielőtt felegyenesedik.

– Már azt is elfelejtetted, hogyan kell dobni? – motyogja vigyorogva.

– Maradj a nyári kurzusokra! – Sasha négyesbe teszi a kocsit, ahogy ráfordulunk a csendes, sötét út egy hosszú, egyenes szakaszára útban Lansing és a lakásunk felé, nem messze a Michigani Állami Egyetem kampuszától. Még mindig ki van rajta akadva, hogy

júliusig visszamegyek Rochesterbe. Miután bejelentettem, két napig hozzám sem szólt.

Sosem volt más választásunk, mint hogy Lansingben maradjunk, mivel a focicsapat egész nyáron edzett. De aztán elszakítottam a rotátorköpenyemet az utolsó bajnoki meccsen, amit a tavaszi szünetben meg is kellett műteni, úgyhogy egyelőre nem játszhatok. Az is lehet, hogy végleg lőttek a pályafutásomnak.

Titkon örülök is neki, hogy egy kicsit hazamehetek. Annak meg még ennél is jobban örülök, hogy nem kell minden áldott nap hajnali hatkor szánokat tolnom fel a dombra, meg százméteres sprinteket futnom. Bármilyen jó is vagyok a pályán – márpedig jó vagyok, különben be sem kerültem volna egy olyan csapatba, mint a Spartans –, sosem voltak olyan ambícióim, hogy az egyetemi focinál komolyabb szinten foglalkozzak a sporttal.

De Sashával akkor sem töltöttünk még soha egy hétnél több időt távol egymástól.

– Nem... Madison *megnyúzna*, ha most gondolnám meg magamat. – Kábult fejemet a fejtámlának döntöm és becsukom a szememet. Itt helyben ki tudnék dőlni. A végén csak sikerül majd félig-meddig egy rendeset aludnom ma este.

– Akár el is jöhetne meglátogatni – morogja Sasha.

A hátsó ülésről felhangzik Derek ugatásszerű nevetése.

– Te most komolyan azt akarod hallgatni, ahogy Cole a szomszéd szobában döngeti a kishúgodat?

– Fogd be a pofádat, Maynard! – Résnyire nyitom a szememet, és látom, hogy Sasha úgy szorítja a kormánykereket, hogy belefehérednek a bütykei. Sashának majdnem egy évébe telt, míg belenyugodott abba, hogy Madisonnal járok. Most, négy évvel később még

mindig kiakad, ha – akár csak utalás szintjén is – felmerül, hogy a húgának van szexuális élete.

– Csak egy pár hónapról van szó, tesó. Mire észrevennéd, hogy elmentem, már vissza is jövök – próbálok lenyugtatni Sashát.

– Nos, ami engem illet, én örülök, mint majom a farkának, hogy lelépsz – jelenti be Derek. Mikor szóltam a srácoknak, hogy lelépek, Derek rögtön kapott a lehetőségen, hogy lefoglalja a szobámat. A szüleivel él egy kis házban Lansing mellett, és bár az ősei jó fejek, nem hibáztatom érte, hogy szeretne egy kis magánszférát.

Majdnem olyan régóta ismerem Dereket, mint Sashát. Derek családja a nagyszülőkkel lakott együtt háromházyira tőlünk egy pár évig, miközben Derek apja azon küzdött, hogy hosszabb ideig megtartsa egy-egy állást a hanyatló számítógépiparban. Aztán anya átment köszönteni őket – kezében egy almás pitével, miközben én meg a lábába csimpaszkodtam –, és Derek jött ki elének egy rózsaszín, pöttyös ruhában. Amit önként vett fel. Nem emlékszem pontosan, de Sashával biztosan cukkoltuk érte eleget az elmúlt években. Kicsit meg is vagyok lepve, hogy azután is tartotta velünk a kapcsolatot, hogy elköltöztek Lansingbe.

– Szolgálj ki magad! – kuncogok. – Csak tartsd tisztán!

– Biztos, hogy rá akarsz erre bólintani, Cole? – somolyog Sasha.
– Láttad, hogy miféle csajokat szed össze.

– Hé, fogd vissza magad! – Derek figyelmeztető hangja hallatán Sasha csak még jobban felpörög.

– Hogy is hívták az utolsót? Tia? Ria?

– Sia.

– Sia – visszhangozza Sasha. – Na, az a csaj...

Szia, a nevem Tara. Mentős vagyok. Hallasz engem? Baleseted volt. Segíteni fogunk rajtad.

Szia, a nevem Tara. Mentős vagyok. Hallasz engem? Baleseted volt. Segíteni fogunk rajtad.

– Szia, a nevem Tara. Men...

– Mi? – Már ettől az egyetlen szótól is ég a torkom. Kinyitom a szememet, és a fölém boruló, sötét eget pillantom meg, miközben vörös és kék fény villog ritmikusan a látóterem szélén. A fülem sikoltozó szirénák hangjától sajog – van, ami a közelemben szól, és van, ami éppen úton van felém.

Annyi sziréna.

Egy nő hajol fölém. A szemembe néz, és nyugodt hangon szól hozzám.

– Szia, a nevem Tara. Mentős vagyok. Hallasz engem? Baleseted volt. Minden rendben lesz. Meg tudod mondani, hogy hívnak? Először csak nézem őt, nehezemre esik feldolgozni a szavait.

– Cole. – Fáj a nyelés.

Valaki más is ott guggol mellettem. Megpróbálom felé fordítani a fejemet, hogy lássam, ki az, hogy kiderítsem, mi is zajlik körülöttem.

De nem bírom elfordítani a fejemet.

– Ne mozogj, Cole! – mondja Tara, amikor valami megszorul az államnál. Ekkor veszem észre, hogy egy merev pánt fogja körbe a nyakamat.

– Mi történt?

– Baleseted volt, de ne aggódj! Rögtön beviszünk a kórházba. – Egy mentőautó visítva lefékez mögöttem, dobhártyaszaggató szirénázása hirtelen elhallgat.

– Milyen súlyos? – A fájó nyakamat leszámítva nem sok minident érzek.

– Csak előbb rögzítenünk kell a nyakadat a biztonság kedvéért – magyarázza, a kérdésekre nem felelvé, miközben a másik személy megszorít egy szíjat a homlokomon.

A kocsi.

Benn ültem a kocsiban.

Ki volt még a...

Sasha.

Derek.

– Hol vannak? – A szememet meresztem, előbb balra, aztán jobbra, de nem látok semmit sem. – Hol vannak a barátaim?

– Mindenkiről gondoskodunk, Cole. Tudod, hogy milyen hónap van?

Jövő héten vizsgáim lesznek. Igen. Vissza kell érnem a vizsgákra.

– Április.

– Helyes. Ki az országunk elnöke, Cole?

– Bush.

– És mennyi idős vagy, Cole?

Folyamatosan a nevémen szólít. Miért csinálja ezt?

– Húsz. Huszonegy leszek decemberben.

A másik mentős meghúzza a szíjakat. Amíg el nem engedtek, észre sem vettem a kezeket, amelyek a fejemet tartották. Tara szomorú kánsán rám mosolyog.

– Emlékszel rá, hol voltál ma este?

– Egy buliban. Rich házában. – Elhallgatok. – Hol van Derek? És Sasha?

– Több mentős is van a helyszínen. Mindenkiről gondoskodnak. Elvihatjuk innen? – szól oda valakinek, akit nem látok.

Felhangzik egy mogorva „igen”, aztán hirtelen megmozdítanak. Minden irányból halk hangok és egymással versengő villogó fények

vesznek körül. Órületen mozgatom a szememet – az a fejem egyetlen része a számon kívül, amit mozgatni tudok –, hátha meglátok valamit. Bármit. De a szíjak szorosan tartanak.

– A barátaimat is ugyanabba a kórházba fogják vinni, mint engem, ugye?

– A lehető legjobb ellátást kapják – mondja Tara, miközben bemászik a mentő hátuljába. Már megint nem igazán a kérdésekre felel.

Pont, amikor becsukódik a mentő ajtaja, a közelben recsegve megszólal egy rendőrségi rádió.

Mielőtt kattanna a zár, mindössze ennyit hallok: „a helyszínen exitáltak”.

MÁSODIK FEJEZET

Barna foltok a plafonon.

Ez az első dolog, amit megpillantok.

A második anyám arca, a keze összekulcsolva és az ajkához emelve, mintha imádkozna.

– Cole, kicsim! – Kékesszürke szeme kicsit elkerekedik, ahogy kihúzza magát ültében, szőke haja kibontva lóg az arca két oldalán. Évek óta nem láttam, hogy ilyen rendezetlenül viselte volna mások előtt.

Kipislogom a kábultságot a szememből, majd körbepillantok. Fehér falak és világoskék függönyök. Egyszerű, fehér flanel ágynemű, rajta vékony, kék csíkokkal. Gépek... Egy kórházi kórteremben vagyok; annyi biztos. Csak éppen nem emlékszem rá, hogyan is kerültem ide.

Amit viszont tudok, hogy mindenem kibaszottul fáj. Valaki mellkason rúgott volna? Minden egyes lélegzetvétel után úgy érzem, hogy egyszerűen csak benn kell tartanom a következőt. Kicsit oldalra fordítom a fejemet, mire hullámokban önti el a kín az egész jobb oldalamat. Mindennek lehet valami köze ahhoz a sínhez, ami a karomat tartja a helyén.

– Carter, magához tért! – szól anya, miközben hűvös ujjak fonódnak a kezem köré.

Cipők csoszognak a kórház padlóján, majd apa tűnik fel a függöny mögül és anya mögé áll, a régi, Stanford Jogi Egyetem-feliratú melegítőfelsője gyűrött, az elején kávéfolt díszleg.

A szemük alatti lila táskákból látom, hogy egy ideje már nem aludtak.

– Mi történt? – A torkom túl száraz ahhoz, hogy elbírjon a szavakkal. Köhögni kezdek, mire összerándulok, ahogy fájdalom nyilall a vállamba. Még az összerándulás is fáj.

– Tessék, Cole! Innod kell egy kicsit. – Anya egy pohár vizet tart az ajkamhoz. – Először csak kis kortyokat.

Apa nem fecsérli az időt, rögtön előrehajol, és megnyomja a vörös hívógombot az ágy keretén.

– Az orvosok majd adnak valamit a fájdalomra.

Veszek pár apró lélegzetet, majd megpróbálom újra.

– Mi történt?

Anyák összenéznek, aztán apa ádámcsutkája görcsösen megmozdul, ahogy nagyot nyel.

– Autóbaleseted volt.

– Igaz. – Most már emlékszem a mentősre. Ezt mondogatta nekem folyamatosan. *Baleseted volt. Segíteni fogunk rajtad.* Kezdenek a helyükre kerülni a kirakós darabkái. A buli, az út hazafelé.

– Meg fogsz gyógyulni, Cole. – Anya megszorítja a kezemet. – Van pár zúzódásod meg törött csontod, de minden rendben lesz. Csak egy pár napot kell itt maradnod, aztán hazavihetünk. Minden rendben lesz – ismétli suttogva. Már nem tudom, hogy ezzel engem vagy magát akarja inkább megnyugtatni, főleg mivel könnyek gyűlnek a szemében.

Összeszorítom a fogamat a fájdalomtól, ahogy balra fordítom a fejemet, ahol egy üres ágyat pillantok meg.

– Hol van Sasha? Egymás mellé kellett volna rakniuk minket. – Tizenegy voltam, mikor utoljára kórházba kerültem. Sashával kitaláltuk, hogy végigszáguldunk a BMX-ünkkel az egyik szomszéd gödrökkel teli mezején. Közös kórteremben kötöttünk ki, mindketten gipszben. Tényleg soha semmit sem csináltunk a másik nélkül.

Egy színes műtőruhába öltözött ápoló lép be az ajtón, majd oda sétál az ágyamhoz.

– Hogy van a betegünk? – kérdezi, miközben figyelmét az ágyam mellett álló infúziós állványnak szenteli, ellenőríz egy halom zacskót, szétszedi és újra összeilleszti az adagolókat.

– Erős fájdalmi vannak – felel helyettem anya. Közben egy alacsony, kopaszodó férfi masírozik be a szobába, a nyaka körül sztetoszkóppal. Leemeli a kartonomat az ágy végéből.

– Szia! Dr. Stoult vagyok. Te pedig Cole Reynolds... húszéves... autóbaleset. – Felemel egy lapot, és tanulmányozni kezdi a vizsgálati eredményeket. – Hogy érzed magad, Cole?

– Szarul.

Anya ezért általában letorkolna. Most azonban csak fogja a kezemet, mintha félne elengedni.

– Nem ok nélkül. A légzsákok eltörték három bordádat, és rendszeren összezúzták a bal oldaladat és az arcodat. Eltört a claviculád. Az a kulcscsontod – néz a szemembe egy pillanatra, hogy elmagyarázza, majd visszapillant a kartonomra. – Ezenkívül enyhe agyrázkódást is szenvedtél. Valószínűleg akkor, amikor a fejed nekicsapódott az utasoldali ajtókeretnek.

– Ezért fáj annyira a fejem? – Eddig észre sem vettem, hogy a koponyám hátulja is lüktet a fájdalomtól. Pocsék egy érzés.

– Valószínű. Ezenkívül jelentős mennyiségű alkohol volt a vérben, úgyhogy a fájdalom részben a dehidratációból is eredhet. Majd teszünk róla, hogy bőven kapj folyadékot. – Visszaakasztja a táblát az ágy végébe, és előhúzza egy kis, vékony zseblámpát. Anya kénytelen elengedni a kezemet és kilépni az elhúzott függöny mögé.

– Akár tizenkét hétbe is beletelhet, amíg a kulcscsont összeforr. Azt javaslom, hogy a lehető legtovább hordd a sánt. – A mellkasomra helyezi a sztetoszkóp hallgatóját.

– Hol van az a két srác, akik velem együtt kerültek be?

– Próbáld meg mély levegőt venni! – szól rám az orvos.

Engedelmeskedem, majd hangosan felnyögök. Miközben megigazítja a kötéseimet, az orvos biccent egyet az ápolónőnek, mire az függén állít valamit az infúzióm adagolóján.

– Nem sok mindent tudunk tenni érted azt leszámítva, hogy biztosítjuk a kényelmedet. Megemeljük a fájdalomcsillapító-adagodat, és kapsz egy kis altatót, hogy tudj pihenni.

– Meg tudná mondani, hogy hol vannak a barátaim?

– Megnézem, mit tudok kideríteni, rendben? – Egy gyors mozdulattal szétnyitja a függönyt, és már viharzik is ki a kórteremből, mielőtt még annyit mondanék, hogy „Köszi, doki!”

Anya rögtön visszasiet a székéhez, ismét megragadja a szabad kezemet, míg a másik kezével félresöpri a hajamat a homlokomról.

– Mennyi idő, amíg az altató hatni kezd? – kérdezi az ápolónőtől.

– Csak pár pillanat. – Az ápolónő kissé feszengve rám mosolyog, mielőtt elhagyná a szobát, pont, amikor a testem elkezd belesüpedni a matracba. Mintegy varázsütésre, a gyógyszerek már kezdik is kifejteni hatásukat.

– Apa? Ki tudnád deríteni, hol van Sasha? – Kész küzdelem ki-
mondanom a szavakat, a nyelvem kezd elzsibbadni. – Az orvos talán
már el is felejtette.

A kérdésemet síri csend fogadja.

A szemhéjamat mintha mágneses erő húzná lefelé, de én küzdök
ellene, amikor megpillantom a szüleim gyásztól elkomorult arcát.
Anya arcán könnyek csorognak végig. Apa lehajtja a fejét, a tekin-
tete homályos.

Anélkül, hogy akár egyetlen szót is szólnának, hallom a válaszu-
kat.

Zokogás szakad fel belőlem, még úgy is, hogy közben érzem,
hogy sodródok az üres sötétség felé.

Ám előtte még rádöbbenek, hogy annak az életnek, amit eddig
ismertem, ezennel vége.

HARMADIK FEJEZET

A borzalmas, szorító fájdalomnak a mellkasomban most már nem sok köze van a sérüléseimhez.

És majd' megfulladok tőle.

A szemben lévő falon lógó óra három óra öt percet mutatott, amikor magamhoz tértem. Már vagy húsz perce bámulom, ahogy a másodpercmutató rója a köröket.

Anélkül, hogy egyetlen szót is szólnék.

A legjobb barátaim már majdnem harminchat órája halottak.

Miközben aludtam, anya lecserélte a fehér pulóverét egy zöldre, és könnyfoltos orcákkal egészítette ki a szeme alatti sötét karikákat.

– Cole! Kérlek, mondj valamit! – könyörög. Sosem szerette a hosszú hallgatást, szívesebben „beszélte meg” a dolgokat. Ebben a tekintetben rá ütöttem, amitől a hallgatásom most valószínűleg még jobban felkavarja. Apa azonban, úgy tűnik, teljesen meg van elégedve azzal, hogy csak üljön az üres kórházi ágyon anya mögött. A karját összefonta a mellkasa előtt, az arca megviselt. Egy szót sem szól.

– Mi történt?

Anya újra és újra megköszörüli a torkát.

– Kirepültek a kocsiból. – Egy pillanatra elhallgat. – Nem értem, hogy miért nem volt bekötve a biztonsági övük. Nem erre tanítottunk! Egyszerűen nem... – Ekkor apa odahajol hozzá, és végighúzza a kezét a vállán. Anya elhallgat. Mielőtt folytatná, egy pillanatra összeszorítja az ajkát, mintha így próbálná meg összeszedni magát. – Abból, amit eddig hallottam, úgy tűnik, rögtön meghaltak. Ez legalább... legalább valami. – Kezét a szája elé emeli, görcsösen zokogni kezd.

Fájdalmas csomó nő a torkomban.

– Madison?

Anya lehajtja a fejét.

– Itt járt korábban, és este majd még visszanéz. A lakásban vannak, összekölik Sasha cuccait és intézik, amit kell.

– Hogy van?

– Erős kislány. Cyril azt mondta, hogy elhalasztják a temetést szombatig. Dr. Stoult szerint addigra már kiengednek – magyarázza apa, majd még hozzátézi: – Dereket szerdán temetik.

Sasha és Derek temetése.

Ez nem lehet igaz.

– Nemsokára kész a hivatalos rendőrségi jelentés, de abból, amit eddig kiderítettek, úgy tűnik, hogy az alkohol is közre...

– Nem! – szakítom félbe a fejemet rázva, mire a fájdalom miatt össze kell szorítanom a fogamat. – *Én* voltam részeg. Pontosan ezért vezetett Sasha. – Sasha nem vezetne ittasan. Sasha rendes gyerek.

Rendes gyerek *volt*.

– Tehát akkor *Sasha* vezetett. Nem voltak benne száz százalékgig biztosak, hogy Sasha vagy Derek ült a volánnál. – Apa szája meg-rándul. – De mindegy is, majd a boncolási jelentésből kiderül, hogy mennyi alkohol volt a vérében.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Becsukom a szememet, és felidézem a péntek estét. Sasha elég jól volt ahhoz, hogy vezessen, ugye? Azt *mondta*, hogy jól van, hogy egy ideje már csak vizet döntött magába. De most, hogy jobban belegondolok, lehet, hogy szinte egész este sör volt a kezében. Bár lehet, hogy csak ritkán ivott bele.

Ugyanakkor viszont sosem ismertem Sashát olyannak, aki csak kapaszkodik a sörébe.

Bassza meg! Mégis mit képzeltem?

Egy újabb hosszú, kínos hallgatás után végre meg merem kérdezni:

– Szóval, minek mentünk neki? Egy fának?

Anya elsápad, mire rögtön tudom a választ.

Nem hittem volna, hogy bármit is képes vagyok érezni ebben a zsibbadtságban.

– Azt mondják, összeütköztetek egy szembejövő Audival. – Apa a padló egy pontját bámulja az ágyam mellett, és a tekintetéből látom, hogy gondolatban messze jár. – Nem voltak féknyomok az úton.

Jézusom! Nekimentünk egy kocsinak azzal a böhöm nagy furgonnal?

– Mi lett a másik sofőrrel?

Friss könnyek buggyannak elő anya szeméből, mire mintha még nagyobb súly nehezedne a tüdőmre.

– A rendőrség egyelőre nem árult el túl sokat. Csak annyit tudok, hogy öt utas volt a másik kocsiiban. Két felnőtt és három kamasz – magyarázza apa lassan. – Egy tizenhat éves lányt elszállítottak Sparrow-ba. Itt nem tudták volna megfelelően ellátni, be kellett vinni a sürgősségire.

A gyomrom összeszorul.

– Túlélte?

– Nem hallottam.

– És a többiek?